

# JONGERENWERKING PIETER SIMENON vzw

Martinus van Gurplaan 45 - 3920 Lommel 011-54 46 08



[www.pietersimenon.be/home-fondsenwerving](http://www.pietersimenon.be/home-fondsenwerving)  
Hier vindt u ons tijdschrift in kleur.

P. 209.647  
3-maandelijks  
TIJDSCHRIFT  
Jaargang 38  
juli-augustus-september 2012

# EVEN OPNIEUW ....

Het voorwoordje van deze JA was geschreven. De andere teksten waren bijna allemaal binnen. Nog wat illustraties en het boekje zou de volgende dag naar de drukker kunnen.

Ik was nog maar net thuis van het werk of de telefoon ging: "Nelly is overleden".

Nelly was al een tijd ernstig ziek. Toch schrok ik stevig.

Op hetzelfde moment zag ik haar haarscherp voor mijn ogen: zo levendig, zo echt. Ik kon haar bijna horen praten, zo dichtbij in mijn herinnering was ze.

Nelly was heel haar beroepsloopbaan kleuterjuf, later directrice van een kleuterschool geweest. Ik kende haar vooral van de 20 jaar dat zij voortrekster was van de doopselcatechese. Ze was lief, zorgzaam, opgewekt en altijd enthousiast.

In haar ziekte was ze zo ontzettend dapper, zei haar man.

Nelly las altijd trouw de 'JA'. Regelmatig kreeg ik, nadat het boekje nog maar net verstuurd was, een telefoontje van haar. "Rosa, wat was het voorwoordje mooi. Ik ben in de tuin gaan zitten en heb het heel op mijn gemak gelezen en ..."

Eerlijk gezegd beschouw ik dit niet als een verdienste, soms worden woorden je gewoon ingegeven ...

Het maakt wél dat ik mijn voorwoordje opnieuw heb geschreven.

Mijn eerste gedachte was toen ik deze morgen op het werk kwam en aan de afwerking van de JA wilde beginnen: "Nu gaat er niemand meer bellen om te zeggen dat de teksten ook écht overgekomen zijn". Ze was, zonder dat ze het misschien besepte, een soort barometer waaraan ik kon merken of ik nog in 'mentsentaal' schreef.

Ik zette in gedachten mijn computer aan, legde alles klaar en wilde beginnen met mijn werk. De telefoon ging, niet voor de eerste keer die morgen, al was het dan nog vakantie. Een mevrouw belde me en vertelde dat ze zoveel projecten te steunen had, waardoor ze ons niet altijd met geld kon bijstaan. Begrijpelijk, ook onze brievenbussen liggen vol met steunvragen die allemaal heel belangrijk en dringend zijn.

We moesten maar geen boekje meer sturen, ze kreeg van haar buurvrouw ons boekje ook. Dan zou het voor ons in ieder geval al iets in de kosten schelen, als er dan al geen financiële tegemoetkoming tegenover kon staan.

En dan vertelde deze dame, dat ze zich zo dikwijls kon terugvinden in het voorwoordje.

Dat ze blij was als dat 'op haar golflengte' geschreven was.

En ... het was alsof mijn lieve barometer, daar in die andere wereld, mijn gedachten van die morgen had kunnen lezen en me onrechtstreeks liet weten dat ze er inderdaad nog steeds was! Dat ze over mijn schouder mee gelezen had ...

Een warme groet voor iedereen

en in het bijzonder voor iedereen die met verdriet en een gemis verder moeten.

*Rosa*



## Doen ... DOEDAG

We hebben de afspraak dat ieder jaar een ander team de DOE-DAG organiseert voor personeel én jongeren. Dit jaar was het methodisch team aan de beurt. Hun thema: "Alle wegen leiden naar JPS!"

We werden in groepjes van 8 personen opgedeeld, geblinddoekt met auto's weggebracht en toen moest het allemaal beginnen.

Ons groepje werd gedropt in Mol-Wezel, zo'n 10 km van JPS. De anderen werden op een vergelijkbare afstand uit de auto gezet, sommigen zelfs in Nederland.

Het weer viel gelukkig nog enigszins mee, een beetje miezerig af en toe, maar het ging.

We kregen allemaal een potje mee, je kent die potjes wel, waar een 'plasje' in moet als je naar de dokter moet. Wij gebruiken die voor de drugcontroles bij de jongeren. Was wel grappig. Nu konden de jongeren die mee waren 'hun' potjes gebruiken voor onze opdracht. We moesten iets uit de natuur oprapen wat begon met elke letter van het alfabet. In zo'n klein potje, 26 dingetjes steken was toch wel pas- en meetwerk.

Sommige letters gaven problemen, zoals de y en de x. Ook de c was even moeilijk, tot we een bloemist binnenstapten en daar een citroengeranium zagen staan.

In een krantenwinkel gingen we de weg vragen. Heerlijke, geurige worstenbroodjes stonden op de toonbank. Smikkelend wandelden we verder. Het eentonige, rechte stuk maakte dat onze animo niet direct steeg. Maar we babbelden gezellig, ondertussen zoekend naar de b, de c en de f.

In Balen kwamen we aan bij Nyrstar. Hier zagen we de windmolens van Lommel al. Eén van onze begeleiders was van Lommel afkomstig. Hij leidde ons langs het kanaal, door hoge stukken grasland, tussen bomen door, telkens met als kompas die windmolens, tot we op een steenworp afstand van JPS terechtkwamen. Het laatste stuk, die natuurwandeling, was echt mooi. Een frisse wind rond onze oren, lekker hoog gras, we waren miniatuur jungle-verkenner met vermoeide beentjes. En onze gasten ... we hebben ze niet horen klagen!

Eerlijkheidshalve moeten we zeggen dat we even, heel even maar in de verleiding gekomen waren om de lijnbus naar Lommel te nemen. Héééé even maar. Maar onze trots verbood dat!! Op de toegangsweg naar JPS kwamen heerlijke geuren onze richting uit. Het methodisch team had voor een lekkere barbecue gezorgd. Directeur Gert en klusjesman Jacky stonden ijverig te bakken. Nu, wij waren heel snel met ons bord bij hen, geloof me maar.

Na het eten deden we samen met de jongens nog enkele spelletjes en werd de winnaar bekend gemaakt. En ... dat was ons team duidelijk niet.

Sven, één van de jongeren, was er ook bij. Door de week verblijft hij in bij een boer. Hij zit namelijk in ons Pel-project (Project Ervaringsleren). Werken en wonen bij een boer (in een caravan wel te verstaan) maakt daar deel van uit. Voor de gelegenheid kwam hij naar JPS. Zijn begeleidster Elke gaf ons volgende tekst ...

Van de koeien op het platteland,  
na dagen van mest ruimen en  
aardappelen sorteren,  
brak de dag eindelijk aan: de doe-dag!

Iedereen fris en monter, startersklaar.  
Fluovestjes aan en tien kilometer stappen.  
Hij vond het vreemd,  
zo stappen met de begeleiders,  
Vandaag moest er niets,  
vandaag was gewoon de doe-dag.

Ook genieten van het platteland,  
zonder koeien.  
De afstand tot het eindpunt  
leek eindeloos ver,  
Maar de afstand tussen hem en mij,  
werd kleiner.

Samen gegeten, samen gespeeld.  
Geslapen in de auto  
op de terugweg naar het Pel-project,  
Om morgen opnieuw verder te gaan  
tussen ... de koeien.

*Elke*

Met zijn allen doen we heel veel ...

## Een blik achter de schermen

Wie niet rijk is, moet creatief zijn. En laat ons daar nu in JPS goed in zijn. Om onze slagkracht te vergroten is SAMENWERKING de beproefde methode. Door samenwerking kunnen we de beperkingen én troeven van onze eigen organisatie combineren met die van andere partners, om samen tot een geheel te komen dat méér is dan de som van de delen.

Iedere persoon of elke groep binnen **onze voorziening** beschikt namelijk over een bepaalde expertise, legt zijn accent, waardoor we samen proberen hetzelfde doel te bereiken.

We zijn doordrongen van de idee dat jongeren kansen moeten krijgen om te groeien. We richten onze focus dan ook op het aanbieden van kansen en het aanmoedigen en waarderen van onze jongeren.

Hun zelfredzaamheid en die van de leefomgeving helpen vergroten, met integratie in de maatschappij als uiteindelijke doel, is datgene waar we iedere dag naar streven.

Om bovenstaande te kunnen omzetten in de praktijk zijn er heel wat mensen bezig zowel voor als achter de schermen. Mag ik u voorstellen:

De mensen die er vaak als eerste zijn, om koffie te zetten, de deur te openen, telefonisch klaar te staan, lonen op tijd weten uit te betalen en een toeziend oog te houden op het algemeen functioneren in JPS; de administratie en het onderhoud:

veelzijdige Rosa, ijverige Herman, humoristische Paul, bezige Adinda, nuchtere Bart, lieve Heidi, vriendelijke Wendy, evenwichtige Johan en het olijke altijd vrolijke duo Patrick & Jacky.

Met frisse kijk de (begeleidings)verhalen van jongeren aanhoren, de collega's met raad en daad bijstaan, oog hebbend voor het algemeen welzijn van de medewerkers; ons coördinatieteam:

stressbestendige Roel, diplomatische Gert (ook directie), communicatieve Claudia, creatieve Arlet, punctuele Patricia en begripvolle Luc.

Vanuit de sociale dienst worden jongeren gescreend en onthaald. Door warme overdracht worden alle personen ingelicht en krijgen de jongeren een heel begeleidingsteam rondom zich, dit door behulpzame Ingrid en 'oog voor detail' hebbende Tine.

Degenen die onze jongeren zich 't(h)uis' laten voelen, in een gezond klimaat van regels, afspraken en verantwoordelijkheid, ons leergroepsteam:

bedachtzame Werner, uitbundige Martina, vrolijke Elly, plichtsbewuste Sven, 'Spring-in-het veld' Ilse, 'jonge' winden Eveline en Riet.

Onze collega's die 'ten velde' gaan, samen op weg gaan met jongeren en hun ruime leefomgeving; het Contextteam:

Goedlachse Kris D., nuchtere Kris C., spirituele Judith, vlijtige Benny, babbelgrage Veronique, uitbundige Elke, flexibele Bjorn, gemoedelijke Orte, genietende Rob, eerlijke Marjan.

Op avontuurlijke wijze met onze jongeren op pad gaan vanuit Pel met overtuigende Hassan en via Stut respectvolle Joeri, een aanspreekpunt voor vele jongeren.

Dames die getraind zijn om groeikansen te creëren binnen het school -en werkleven, en in het alternatieve circuit de talenten van onze jongeren weten te ontdekken; positieve Kristien, enthousiaste Katrien, hardwerkende Inge, en ondergetekende Iene vanuit de Dienst Tijdsbesteding.

De combinatie van onze kwaliteiten vormt de kracht van JPS, wat onze jongeren alleen maar ten goede kan komen.

*Iene*

## Ook in Marokko deed Omar zijn ding ... (vervolg)

*Voor wie de vorige uitgave niet gelezen heeft: Omar is in het kader van een 'knelpunt dossier' voor enkele maanden naar Marokko gegaan. Voor alle duidelijkheid, het geldt dat hier voor nodig is wordt door een aparte instantie ter beschikking gesteld. Wij hoeven hier onze eigen middelen niet voor aan te spreken. Dit zou ook onmogelijk zijn.*

*Omar wordt in Marokko 'gevolgd' door Said 'een ervaringsdeskundige'. Begeleider Hassan is enkele keren naar Marokko overgevlogen om de situatie van Omar te kunnen evalueren en eventueel bij te sturen. We pikken in op het moment dat Omar net een aanvaring gehad heeft met enkele plaatselijke jongeren.*



We wandelen door richting thuis. Maar Omar wandelt weg en blijft roepen en tieren, deel van zijn problematiek. Ook zijn gsm moet er aan geloven. Nu even negeren, geen aandacht geven. We blijven wandelen en we zullen wel zien hoe hij hierop zal reageren. Said vraagt hoe hij het meest gepast kan reageren als Hassan er niet bij is. "Hetzelfde wat bij jou vroeger ook geholpen heeft, helpt ook bij hem: eerst negeren, dan tot rust laten komen, dan pas reflecteren, kijken of hij zijn deel kan inzien, of toch een deeltje ervan".

Wat later komt onze gast aangelopen. Op zijn vraag naar een sigaret antwoord ik dat we het eerst eens gaan hebben over wat er gebeurd is, dan zullen we kijken wat we kunnen doen. Een echt gesprek kan je het niet noemen, want hij is nog heel erg boos en nog niet bereid om zijn aandeel te zien, maar zowel ik als Said kunnen onze zeg doen en hij heeft geluisterd. Said maakt Omar duidelijk dat hij vindt dat Omar moet trachten zijn zaken met woorden te regelen én beschaafd. Omar vraagt dan of hij even naar buiten mag om alleen te zijn, want 3 dagen en 3 nachten met de begeleiding samen zijn, is even wat te veel. Dit is OK. We maken duidelijk de afspraak dat hij niet langer dan een uur weg mag blijven en dat hij bereikbaar moet zijn voor ons. Gelukkig is zijn gsm niet kapot (sterk merk, moet ik onthouden). Hij krijgt nog even 2 dirham om een losse sigaret te kopen en weg is hij weer.

Ik zeg nog tegen Omar, dat ondanks zijn wel heel korte lontje, Omar ook heel vaak een zeer aangename kerel kan zijn. Dat heeft Said inderdaad al kunnen zien.

We spreken af dat we er meer oog voor gaan hebben dat Omar er af en toe even alleen op uit mag, zodat hij zich niet steeds gecontroleerd voelt. Zo krijgt hij wat adempauze.

Anderzijds is onze conclusie dat het ook wel goed is dat dit gebeurd is nu ik nog in het land ben, zodat Said ook kan zien hoe wij hier op reageren. En dat dit ook een beetje Omar is.

De volgende ochtend vertrekken we met de trein naar ons gastgezin, mensen die het niet breed hebben, maar wel bereid zijn om Omar deze ervaring mee te geven.

Tijdens de drie uur durende reis is hij heel stil. Hij is nog bezig met de gebeurtenissen van gisteren maar heeft ook veel vragen. Waar ga ik vandaag terecht komen? Wat voor mensen zijn dat? Hoe moet ik mij tegenover hen gedragen? Wat moet ik daar doen? Hoe leven deze mensen?

We proberen om hem zoveel mogelijk een antwoord te geven, en nodigen hem uit om er voor open te staan. We zullen daar samen twee dagen doorbrengen en gaan dan weer terug naar Tanger. Dan pas moet hij beslissen wat hij echt wil. We raden hem aan door de week bij het gezin te verblijven en in het weekend bij Said in Tanger.

"Hij zal wel zien. Hij gaat niet in een boerendorp blijven, wat denken wij wel niet."

We worden warm onthaald. De moeder des huizes ontfermt zich over Omar alsof het haar eigen zoon is. Ze heeft in het verleden nog onderdak geboden aan 3 jongeren die bij haar zoon in de schrijnwerkerij in de leer waren. Maar dat doet geen afbreuk aan de warmte van het contact.

Al gauw vindt Omar aansluiting bij de jongste zoon die ongeveer zijn leeftijd heeft, maar een veel grotere maturiteit heeft. Deze werkt in een kapperszaak en draagt zo zijn steentje bij in het gezin. Said en ikzelf nemen dan de kans om uitgebreid kennis te maken met de moeder en de oudste zoon en onze opzet op elkaar af te stemmen. Oorspronkelijk was ik enkel op de hoogte van de schrijnwerkerij als mogelijkheid, maar nu blijkt ook de kapper een optie te kunnen zijn, of beiden, het is aan Omar om te kiezen.

Na een stevige nachtwandeling, en een uitgebreid gesprek met de verantwoordelijke van het

jeugdcentrum van het dorp, gaan we slapen.

Het is al meteen zichtbaar dat de rust en de aangename sfeer, die hier in dit gezin en in de omgeving heerst, een invloed hebben op Omar. Hij is meer speels en ontspannen, maakt al gauw een grapje en neemt deel aan onze gesprekken. Toch blijven we voor hem de groten die hem dingen opleggen. Het klikt beter met Ayoub en daar trekt hij de volgende dag dan ook mee op, het is te zeggen, Ayoub gaat naar zijn werk en Omar gaat mee in de voormiddag. Na het middageten zullen we terugkeren naar Tanger.

Aan tafel vraagt hij of hij niet hier mag blijven. Een positieve wending!

Omar heeft duidelijk gekozen: hij gaat bij het gastgezin blijven. Hij vraagt of we vanuit Pieter Simenon de mensen vergoeden voor al het eten dat hij heeft gekregen en nog zal krijgen. Want, geeft hij aan: "Deze mensen hebben zelf niets en ik wil er niet van profiteren". Ik stel hem gerust: "Dat is al besproken". Maar tegelijk vraagt hij een voorschot op zijn zakgeld van volgende week. Ik probeer hem te laten nadenken over zijn 'uitgave-gedrag'. OK, OK, hij begrijpt de boodschap en geeft aan dat hij wel wil wachten. Ik krijg het echter niet over mijn hart om hem zonder sigaretten te laten, zeker niet de eerste dagen van zijn verblijf. Hoe ongezond roken ook mag zijn ...

Na uitgebreid afscheid genomen te hebben van het gezin en Omar, gaan Said en ik terug naar Tanger. Morgen gaat mijn vlieger en staat mijn andere gast, Ahmed, klaar om aan zijn startweek in het Pel-project te beginnen. Samen met mijn collega's van het Pelproject, gaan we trachten om voor deze jongere een goede projectplaats te zoeken en hem een nieuwe kans te geven.

In de tien weken dat Omar bij zijn gastgezin verbleef heeft hij zijn grenzen weten te verleggen. Hij heeft met één van de zonen enkele dagen gewerkt als schrijnwerker. Hij geeft aan dat hij daar later zeker zijn beroep niet van wil maken, maar het was wel fijn om te doen.

Bij mijn aankomst in Marokko heb ik eerst Omar zijn verblijf met Said overlopen. Het is niet altijd volgens plan gelopen, maar Said kijkt met een tevreden blik terug op de afgelopen 10 weken. Hij geeft wel aan dat het soms moeilijk was om Omar binnen de gemaakte afspraken te laten functioneren. Sigaretten blijven zijn zwakke plek ... Hij heeft een paar dagen wat extra zakgeld gekregen omdat hij meegewerkt heeft met een van de kinderen van het gezin. Said geeft aan dat hij verandering ziet in het gedrag van Omar, maar dat hij soms nog erg jong is in zijn gedachten en gedrag. Maar tegelijk laat Omar ook zien dat hij om het gezin geeft en vooral rekening houdt met de moeder. Hij is zeer behulpzaam naar haar toe, maar ook naar de anderen is hij attent. Hij heeft een hart van goud wordt zelfs gesteld door Thami, de oudste zoon van het gezin, de schrijnwerker, waar hij mee gewerkt heeft. Dit wordt mij ook bevestigd door het gezin. Ik heb zelf ook gezien hoe attent hij is naar de mama, en zeer aanhankelijk is in zijn omgang met de rest van het gezin.

Ik heb zelf ook twee dagen met Omar alleen opgetrokken. Hij heeft mij de buurt laten zien, zijn favoriete plekje en de plaatsen waar hij niet mag komen van Thami, want daar komen enkel 'slechte jongeren' bij elkaar. "Ik weet niet hoe hij het doet", vertelt Omar mij, "maar als ik hier ben geweest weet Thami dit altijd de dag daarna". Van Thami, die zeer gekend is in de buurt, weet ik dat hij aan zijn vrienden heeft gevraagd om een oogje in het zeil te houden en hem op de hoogte te houden; zo heeft het gezin een eigen sociale controle ontwikkeld voor Omar. Omar geeft ook aan zeer begaan te zijn met het gezin, en dat hij hen zeker nog wil bezoeken als hij nog eens in Marokko komt. Ik doe Omar het voorstel om samen met Thami een zithoek voor mama te maken in de komende weken.

Omar krijgt nog 50 euro kledinggeld, hij heeft het nodig. Hij stelt zelf voor om hiervan 20 euro aan de moeder van het gezin te geven, zodat zij ook eens voor zichzelf iets kan kopen.

Na een uitgebreid afscheid, gaan Said en ik naar het station, begeleid door Omar en Thami.

Ik onthoud vooral dat Omar het erg naar zijn zin heeft, dat hij door het gezin als een 'eerlijk manneke' ervaren wordt dat het hart op de juiste plek heeft, en dat hij erg geniet van de familiale sfeer die er heerst. Ik heb ook een paar keer gevoeld en gemerkt dat Omar duidelijk behoefte heeft aan een vaderfiguur en dat hij die soms bij mij en soms bij Thami heeft gevonden. Ik hoop dan ook dat hij bij zijn eigen mama een warme nest zal ervaren. Zijn voornemens zijn veelbelovend: hij wil alleen gaan wonen, met begeleiding, maar ook heel veel contact onderhouden met mama, en met de rest van de familie. Hij wil gaan leren en werken, om zo een betere toekomst te kunnen uitbouwen.

Over een maand weten we meer...

**Hassan**

# Actief bezig zijn ... dat deden de ouders in het Dagcentrum

Daar is het weer, een gezellig samenzijn met ouders en al hun kinderen uit het DC.

**'Simpel' denk je?**

**Mega opkomst?**

**Chille?**

Niet altijd evident hoor. Er gaat altijd een enorm denkwerk aan vooraf. Hoe kunnen we onze ouders motiveren om er te zijn, om zichzelf te laten zien, een glimlach, oprecht te laten genieten van een gezellig samenzijn.

Welke activiteit staat voor chille, mega opkomst en simpel om te regelen?

**BOWLING!**



Het is steeds met een bang hartje afwachten wie er nu effectief zal zijn en hoe alles zal verlopen.

Deze keer niet getreurd.

Het was een GROOT succes!

**Iedereen was aanwezig!!!**

**Waauiii.**

**VET COOL!**

**De dag kon niet meer stuk!**

Altijd fijn om ouders, begeleiding, kinderen op een andere manier te leren kennen. De boog kan niet altijd gespannen staan, nietwaar?

Dikwijls staan we stil bij de begeleidingen die we doen en is hierbij reflectie steeds belangrijk. Waarom blijven we er voor gaan, vanwaar blijft onze inzet komen? Het antwoord is dan dikwijls: *omdat we het graag doen*. In de simpelste vorm doen we alles wat we doen voor onze gasten en gezinnen met heel ons hart. Gelukkig! Hoe zou je zelf zijn, als iemand je begeleider is en het niet goed meent met jou en niet in je gelooft?

En waar is ons verstand dan? Gelukkig dat het 'harte-werk' niet zonder het verstand kan.

Daarom het volgend gedichtje: **Werken met je hart.**

***Voor jou heb ik een plaatsje  
hier bij mij diep in mijn hart.  
Blijf maar zolang je wilt,  
tot je klaar bent voor een herstart.***

***En als je weer uitvliegt,  
de deur blijft voor jou open.  
Als je er behoefte toe voelt,  
mag je altijd binnen komen lopen.***

*Anske, begeleidster dagcentrum*

# EN TOEN KWAM RENS, Hij kwam, zag en overwon ....

*Niets doen, hangen, passief zijn ... niet deze vakantie. Rens (stagiair en interim) grijpt in.  
Maar zoals u weet: KOKEN KOST GELD.*

**Als u voor een spaarpotje wil helpen zorgen, zodat wij ook in de toekomst deze  
vakantie-vrijetijd-groeimomenten kunnen blijven doen dan ....**

**000-0102508-76 OF IBAN BE91 0000 1025 0876**

vzw Jongerenwerking Pieter Simenon - 3920 Lommel

*Een fiscaal attest ontvangt u vanaf **40 euro** per jaar en ... **Dankjewel!***

## Euroscoop Genk

We gingen normaal een komedie kijken in de cinema, maar plots zagen we een betere film. Eenmaal aan de kassa was het noppes, ze speelden de films alletwee niet. Toen beslisten we om naar Spiderman te gaan kijken. We kochten een chips en 2 cola's (dat hoort een beetje bij de cinema).

We hebben nog wat zitten babbelen voor de voorstelling begon, over van alles en nog wat, van thaibox tot drugs en van drugs tot toekomstplannen, over vriendinnetjes ...

De film had een zeer pakkend begin: een jongetje dat gescheiden werd van vader en moeder. Het was een goede film, hij ging over pesten.

In de auto spraken we over ouders die gaan scheiden, over pesten, maar ook over luchtigere onderwerpen. Het was een leuke dag. Ik heb goed kunnen lachen met Kevin en ... hij met mij. Zulke dagen zijn zeer goed om het vertrouwen te winnen van de gasten en ook voor het wederzijds respect! Het heeft de band tussen ons twee gesterkt!

Wat mij een domme activiteit leek, en zeker met dit weer (30°), had een enorme therapeutische waarde voor Kevin. Dubbel geslaagd dus!

**Groetjes Spider-Rens**

## Start to Run: 5 km lopen - 1 x rust + kicken ter ontspanning + korte initiatie rots & water

Vandaag was het de testdag, we zouden 5 km gaan lopen en maar 1 keer wandelen, zeer heavy dus! Van de hele afstand hebben we maar 2 minuten gewandeld. Daar zijn we toch best trots op. Kurt en ik zijn vastbesloten om mee te doen aan de Nike-Classic waar we de 10 km gaan uitlopen. Het was leuk omdat we elkaar oppepten om door te gaan. Dat moeten we zeker ook doen tijdens de grote dag. Onder het lopen spraken we over drugs. Ik gaf voorbeelden van mensen die ik kende bij wie het totaal misgelopen was door drugs. Hij leek me wel onder de indruk, maar dat is natuurlijk niet voldoende om te stoppen. Vervolgens zijn we nog even gestopt bij Project A (Werkatelier). Hier hebben we snel de kickerbak hersteld en hebben we nog een potje gespeeld. Ook daar hadden we indringende gesprekken, zonder hierover in detail te gaan.

Vervolgens deden we nog een stukje 'Rots en Water', een psycho-fysieke training die veel gehanteerd wordt. We deden bijvoorbeeld de volgende oefening:

Tegen elkaar bokken: conclusie als je allebei een kant op wil en je gaat enkel voor jouw eigen wil, dan geraak je niet waar je geraken wil. Je kan beter water bij de wijn doen.

Vervolgens geeft Kevin toe en gaan we eerst zijn kant op en daarna mijn kant. Kevin begreep de boodschap heel goed en concludeerde dit voor een groot deel zelf.

Ik vertelde hem ook dat je soms eens mag botsen, dat dat niet fout is. Als 2 sterren met elkaar botsen ontstaat er een nieuwe wereld. Wel zei ik dat je geen kraters moet slaan, anders maakt je iets stuk. Daarna deden we assertiviteitsoefeningen.

Het was een leerrijke dag! **Rens**



## Railbiken met Kurt, Sven en Ahmed.

Super leuk! Kurt ging spontaan zitten om te trappen, Sven en Ahmed gingen ook spontaan zitten op het netbankje. Kurt ging er goed vandoor dus trapte ik aan het tempo mee. Bij de tussenstop na 6 km hebben we iets gedronken. Het was opmerkelijk vond ik dat toen Kurt zijn Sprite ophad en nog dorst had, hij niet zaagde voor een nieuw drankje maar gewoon zijn flesje nam en vroeg of hij het mocht bijvullen aan het kraantje bij de wc. Kleine details ...

Op de terugweg moesten we bergop en hadden we een slechter karretje. Sven en Ahmed begonnen te roepen en te tieren, maar dit wel met een lach en gegier. Voor Sven was het allemaal teveel geworden. Hij was uitgestapt, niet meer te motiveren. Aan de auto heb ik nog even een gesprekje met hem gehad. Ik onthield vooral dat hij moeite had vol te houden als hij ergens helemaal geen zin meer in had en dat hij niet boos wilde worden in ons bijzijn. Het is ergens knap dat hij om kan met z'n woede door zich af te zonderen, maar hij moet natuurlijk wel bij de groep blijven en zich niet onttrekken aan het toezicht. Ik heb hem gezegd dat we dit later nog zullen bespreken.

Prachtig weer, een mooie entourage van de natuur en leuke sightseeing gehad. **Rens**

## Zwemmen in Hengelhoef met Kurt, Philip en Sven.

We konden keurig op tijd vertrekken. In de auto heerste er een zeer gezellige sfeer. Bij het zwembad zei ik: "Jullie mogen vrij zwemmen, om half 6 spreken we af, terug aan de douches hier". Tot mijn grote verbazing bleven ze allemaal bij mij en dat gaf me een goed gevoel. Ze wilden met mij gezien worden en accepteerden me. Ze hadden ook kunnen zeggen: "Weg van 'opvoeder' Rens en vive la vie!"

We hebben ons geweldig geamuseerd, goed gelachen. De jongens waren heel vriendelijk tegen de anderen en beleefd.

Op de terugweg zijn we gestopt bij de kebab en hebben lekker gegeten. De gasten bedankten de kebabman en zegden hem dat het lekker was. Ze ruimden netjes op.

Soms hebben de gasten racistische opmerkingen gemaakt tijdens de ritten van de voorbije dagen. Ik zei hen dan: "Je hebt ook slechte Belgen. Niet iedereen is hetzelfde. Is alle jeugd slecht? Zijn jullie allemaal junkies? Zijn jullie allemaal criminelen? Ik raakte de gevoelige snaar en benoemde dit ook. Toen we terug in de auto zaten, zegden de jongens, niet tegen mij maar onder elkaar: "Amai, die meneer was eigenlijk toch wel vriendelijk". Ik linkte dit eventjes terug aan ons vorige gesprek en ze beaamden het.

Ik ging voor de eerste keer tanken met een tankkaart van JPS. Je kan je dus al inbeelden dat dat een heel geklungel was. Lachen dat ze deden, toch waren ze bezorgd en behulpzaam, dat vond ik wel knap.

Plots stapten Sven en Kurt uit. Ik riep hen terug. Ze gingen naar een auto waar een oude man in zat. Zijn sleutel zat aan de buitenkant en de gasten gaven hem beleefd de sleutel.

Toen kwam 'Halve Euro', een rapgroepje op de radio. Ik heb ze even overbluft en rapte ook een stukje. Dat hadden ze niet verwacht en het was best grappig!

Aangekomen in JPS laadden de jongens de auto uit, zonder probleem! Ze vertelden direct aan Eveline hoe hard ze gelachen hadden aan het tankstation en de sfeer zat er goed in.

Leuke dag, het gaat beter en beter en het respect en vertrouwen is er. Wel merk ik als we weggaan (uit Lommel) dat de jongens lijken te transformeren in anderen. Het is gek om uit te leggen, maar ze zagen niet meer, klagen niet meer, doen goed mee. Het kan ook geluk zijn, ik zal dit nog verder aftoetsen!

**Rens**

# Doen of ondergaan ...

## Hoe zou het met Liah zijn?

Herinnert u zich Liah nog, uit onze Kerstja , een alleenstaande moeder met 5 jongens? Tot midden 2011 kwam zij rond met een leefloon van 1050 euro en de kinderbijslag. Toen werd ze geschorst bij het OCMW. Ondanks onze goede hoop, heeft Liah echter nog altijd geen leefloon. Ze zoekt werk, maar heeft in augustus slechts 1 dag kunnen werken. Ze is van buitenlandse origine, geregulariseerd, maar we komen niet om de realiteit heen dat deze mensen moeilijk aan werk geraken. Ze worden niet snel aangenomen om in een huis te komen poetsen. Argwaan is een chronische pijn ... Ze leeft nog steeds bijna uitsluitend van de kinderbijslag en wat ze hier of daar krijgt. Ook dreigt ze uit haar huis gezet te worden. Het is een ontzettend schrijnende situatie geworden. Ik ging er op bezoek. Eén van de jongens deed open. Terwijl de andere mama ging roepen, bleef hij bij mij staan. Toen ik vroeg hoe het ging keek hij met me met sombere ogen aan, haalde de schouders op en zei: "Niet goed eigenlijk, zorgen!" Mama kwam en hij ging zijn voetbal halen: vormeloos, slap, helemaal afgebladderd. Hij ging wat doelloos balletje trappen voor het huis. Vakantie en zelfs geen behoorlijke bal. Zwemmen, een filmpje, een festivalletje in het dorp, dat had hij graag willen doen onder het verlof... er was geen geld voor. Hij doet het niet goed op school. Heel de situatie, van schamele brooddoos, tot te kleine kleding en kapotte rugzak, maakt zijn toch al kleine zelfvertrouwen helemaal kapot. Een fijne vakantie had hem misschien wat meer kracht gegeven om er tegenaan te gaan in september. Ik houd mijn hart vast voor september. Hoe gaan deze kinderen naar school? Zijn hun buikjes en brooddozen gevuld. Hoe worden de rekeningen betaald?

Eenzijds is het begrijpelijk dat er niet voldoende financiële middelen zijn bij de OCMW's om al die Liah's, en andere kwetsbare mensen te helpen. Het is ook begrijpelijk dat men mensen tot het uiterste probeert te stimuleren om zelfredzaam te worden. Maar wat als deze mensen uiteindelijk niet of onvoldoende aan werk geraken, al maanden aan een stuk? Wat als hun schulden zich daardoor alleen maar gaan opstapelen en hun toestand van kwetsbaar omslaat in 'verloren'. Wat als er geen of onvoldoende eten meer is voor 6 mensen? Hoe lang kan je deze toestand laten voortduren? Waar is de grens tussen 'lessen laten leren' en toch helpen overleven?

In hoeverre kan je zelfredzaamheid als voorwaarde blijven stellen als je ziet dat mensen hun kinderen geen eten meer kunnen geven, hun huis verliezen, een schuldenberg moeten opbouwen?

Is de cruciale vraag voldoende gesteld: is er werk voor die mensen? Krijgen ze dat werk ook? Wat is haalbaar in deze specifieke situatie?

Het gaat niet altijd om gelijk hebben, maar ook om: hoe sterk is deze cliënt, hoe kunnen we pogingen tot het vinden van werk belonen met aanvullende hulp aan het gezin?

Een pasklare oplossing heb ik niet maar wat ik wél weet is, dat je sommige situaties geen maanden kan laten aanslepen want dan gaat de menselijkheid compleet verloren.

Met deze kwetsbare mensen mee, hoop ik dat er snel werk beschikbaar komt zodat ze in hun eigen levensonderhoud kunnen voorzien en hun fierheid en zelfvertrouwen terug krijgen.

En wij, als wij ergens voor deze mensen een ondersteuning kunnen zijn, laten wij dat dan zeker doen: een brood, wat groenten, kleding ... een bal!

# Bestaat toeval?

Wat vakantie betreft ben ik zeer voorspelbaar. Na de nationale feestdag kuis ik meestal voor 3 weken mijn werkschop af. Op 23 juli startte dit jaar mijn vakantiefeest. Mede door het stralende zomerweer bleef het vakantiegevoel niet lang achterwege. En na wat verbouwingsvakanties kondigde zich een 'echte' vakantie aan startend met fietsen in Lier.

Onze B&B lag net iets buiten Lier-centrum en dagelijks huurden we vanuit het station onze fietsen. De heren van de fietsverhuur vroegen ons netjes iedere dag of de zadel goed zat en of we een proefritje wilde maken om alles te checken. Een klein toertje over het stationspleintje werd een dagelijks ritueeltje. Tot plots bij het toertje op donderdag 26 juli mijn bijzondere aandacht ging naar een auto die net geparkeerd stond voor de fietsverhuur. De zijdelingse lichaamshouding van de wachtende chauffeur uit het raampje kwam me zo bekend voor. En toen ik verder naderde wist ik het zeker, het zelf gezette 'tatoetje' nam immers alle twijfel weg. Dat kon niet anders dan Jan zijn. En jawel, op de begroeting: "Dag meneer Peeters", volgde een stevige bevestiging dat wij elkaar in een iets verder verleden goed gekend hadden.

Jan verbleef eind jaren '90 in het Begeleidingstehuis. In die periode hebben we heel wat woelige watertjes doorzwommen. Maar op 26 juli 2012 was daar gelukkig weinig van te merken. Integendeel, met een liefvallige vrouw aan zijn zijde en drie kinderen op de achterbank zat het wel snor. Dat zag en voelde je meteen. Heel wat vragen borrelden op: "Hoe is het met Orte, hoe is met die en die..." De nieuwsgierigheid naar Pieter Simenon was groot. Zijn vrouw voegde zich bij het gesprek nadat het geld gepind was om gaan te zwemmen met het gezin. Wat een goede relatie al niet kan doen in een moeilijk gestart leven. Daar kan mijn inziens geen enkele dure methodiek tegen op. Ergens onderweg was Jan de gsm-nummers kwijtgeraakt, dus die wisselden we nog even uit. "We horen nog van elkaar". Indien gewenst kan er een draadje terug opgepikt worden met Pieter Simenon.

Jan reed met zijn vrouw en kinderen naar het zwembad. Wij fietsten richting Nete. Het was bijzonder, heel bijzonder. Mijn fierheid was groot. Wat een plezier om hem zo goed in het leven te ontmoeten.

'Toeval bestaat niet' zo wordt gezegd.

Dat het een straf maar welkom toeval was, zoveel is zeker.

Voor mij gaat deze ontmoeting in ieder geval te boek als memorabel.

Ik wens al onze gasten en begeleiders van deze 'toevallige' ontmoetingen toe.

Ilse.



**EN JA ... Hij is neergestreken, de ooievaar!**

**Bij wie?**

**Een van onze jongeren is papa geworden van een schattig meisje.**

**We wensen hem en zijn vriendin heel veel geluk en samen met de kleine meid een fijn leven toe!**

De mevrouw uit mijn voorwoordje heeft zich jarenlang ingezet voor kindjes: in de school, via de doopselvieringen. Daar waar zij nu is, zal zij zeker een lieve beschermengel zijn voor al deze kleine of intussen al grote mensen, en beslist ook voor onze jongeren. Er is een intens mooi liedje van Jewel 'Angel Standing By' dat past in deze context. Ik wil u de tekst meegeven, zowel in het Engels als het Nederlands, omdat omzetten nooit zuiver de emotie kan weergeven ...

## **ANGEL STANDING BY BESCHERMENGEL**

All through the night  
I'll be watching over you  
All through the night  
I'll be standing over you  
And through bad dreams  
I'll be right there, baby, holding your hand  
Telling you everything is gonna be alright  
And when you cry  
I'll be there, baby, telling you  
You are never nothing less than beautiful  
So don't you worry  
I'm your angel standing by

Heel de nacht  
zal ik over je waken ...  
Heel de nacht  
zal ik bij je staan ...  
En als je nare dromen hebt  
zal ik je hand vasthouden  
en je vertellen  
dat alles goed zal komen.  
En als je huilt  
zal ik er zijn  
en je vertellen  
Hoe bijzonder je altijd bent.  
Dus wees niet bang  
In ben jouw engel  
en zal je altijd beschermen.

